

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barborou Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **Město Zubří**, se sídlem Zubří, U Domoviny 234, zastoupené Mgr. Radimem Dostalem, advokátem se sídlem ve Valašském Meziříčí, Náměstí 11, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 15. 11. 2011, č.j. 10925/11-1400-707218, ve věci daně z převodu nemovitostí,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 15. 11. 2011, č.j. 10925/11-1400-707218, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14.563 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Radima Dostala, advokáta se sídlem ve Valašském Meziříčí, Náměstí 11.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 23. 1. 2012 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2011, č.j. 10925/11-1400-707218, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí Finančního úřadu v Rožnově pod Radhoštěm ze dne 9. 8. 2010, č. j. 48106/10/404960803477, kterým byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 602.760 Kč.

Žalobce předně nesouhlasí s názorem žalovaného, že převáděné plynárenské zařízení je nemovitostí, dle něj se jedná o věc movitou. Z projektové dokumentace podle žalobce vyplývá, že plynovod je volně uložen v pískovém loži zemního výkopu tak, aby bylo zabráněno jeho stříhu a úniku plynu v případě tektonických změn a jiných pohybů okolní zeminy. V projektu nejsou místa, ve kterých by byl plynovod spojen se zemí pevným základem. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že převáděné plynárenské zařízení je jedinou věcí, což je v rozporu s vymezením předmětu v kupní smlouvě.

Žalobce dále namítá, že znalecký posudek tak, jak byl zadán, je v rozporu s ustanovením § 95 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neboť znalci byla zadána právní otázka, tj. zda je stavba spojena se zemí pevným základem, což je zákonná definice nemovitosti podle § 119 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. K samotnému obsahu posudku žalobce namítá, že v řízení podal ke znaleckému posudku obsáhlé námítky, avšak výslech znalce nebyl proveden, kdy dle § 95 odst. 4 daňového řádu by měl žalobce právo být tomuto výsledku přítomen a klást znalci otázky týkající se podávaného znaleckého posudku. Dále žalobce namítá, že žalovaný použil znalecký posudek jako rozhodující důkaz a nepřihlédl k důkazům předloženým žalobcem (projektová dokumentace, technická zpráva, protokol o místním šetření, fotodokumentace), čímž porušil ustanovení § 8 odst. 1 a § 93 odst. 1 daňového řádu. Žalobce nepovažuje za správný názor žalovaného, že vady znaleckého posudku může prokázat pouze posudek jiný, popř. jiné dva.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K námítkám žalobce uvádí, že trvá na svém právním závěru, že převáděné plynové zařízení je nemovitostí. Žalovaný uvedl, že plynárenské zařízení, jenž je předmětem daného převodu, je složeno z mnoha částí a závěr o jeho spojení se zemí pevným základem lze učinit pouze v souvislosti s komplexním pojetím tohoto zařízení, nikoli po jeho jednotlivých částech.

Žalovaný si je vědom faktu, že se znalec nepřibírá v případech, kdy je potřeba pouze právní posouzení věci. V tomto případě se jednalo zcela jednoznačně o posouzení technického rázu, zjištění, zda je možné považovat věc za stavbu spojenou se zemí pevným základem, a proto žalovaný nechal vypracovat znalecký posudek. Žalovaný se domnívá, že výslech znalce není nutný, pokud žalovaný provedl dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí tím, že nechal vypracovat znalecký posudek.

K námítkě žalobce týkající se porušení ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu žalovaný uvádí, že s tímto nesouhlasí. Žalovaný posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. To znamená, že zvažuje, zda navrhané důkazní prostředky postačují a které další je potřeba použít, aby byl co nejvíce prokázán

skutkový stav. Při hodnocení důkazů vzešlých z procesu dokazování není žalovaný vázán žádnými předem stanovenými pravidly, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti nebo míru jejich věrohodnosti. Žalovaný postupoval dle svého názoru podle předpisů a s námitkami žalobce a předloženými důkazy se vypořádal.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že na základě kupní smlouvy č. 1-20-181/08 uzavřené dne 5. 12. 2008 mezi žalobcem jakožto prodávajícím a SMP Net, s.r.o., jakožto kupujícím, došlo k úplatnému převodu plynárenského zařízení za kupní cenu 20.092.000 Kč. Předmětem této kupní smlouvy byl převod plynárenského zařízení, které bylo ve vlastnictví žalobce, a které bylo realizováno v rámci stavby „Plynofikace města Zubří“. Součástí plynárenského zařízení je i příslušenství, zejména armatury, uzávěry, odvodňovače. Předmět kupní smlouvy, tedy plynárenské zařízení, je ve smlouvě specifikováno takto: plynovody: celkem 29.392,60 m, 496 ks přípojek v celkové délce 3.621,75 m. Následně město Zubří na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 16. 3. 2010 podalo dne 19. 5. 2010 přiznání k dani z převodu nemovitostí a vyjádření, že se domnívá, že předmětné plynárenské zařízení není nemovitostí a nepodléhá tak dani z převodu nemovitostí. Dne 9. 8. 2010 správní orgán I. stupně vydal platební výměr na daň z převodu nemovitostí a vyměřil žalobci daň ve výši 602.760 Kč. Proti tomuto výměru podal žalobce odvolání s odůvodněním, že nesouhlasí s právním posouzením správního orgánu I. stupně, že plynovod s jeho přípojkami je věcí nemovitou. Svě odvolání žalobce odůvodnil podrobným rozbohem, proč dle jeho názoru je převáděný plynovod s přípojkami věcí movitou a proč by tedy neměl podléhat dani z převodu nemovitostí. Dále namítal, že žalovaný neposoudil jeho důkazní prostředky, neuvedl, které konkrétní skutečnosti má za prokázané. Žalovaný rozhodl dne 3. 2. 2011 o ustanovení znalce. Úkolem znalce bylo po stránce stavebně technické posoudit, zda plynárenské zařízení, které je předmětem převodu, má takovou stavební konstrukci, která pevně spojuje plynárenské zařízení se zemí. Znalecký posudek byl vypracován ke dni 4. 4. 2011. Žalovaný žalobce seznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy v odvolacím řízení a vyzval ho k uplatnění jeho práva podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalobce se dne 25. 5. 2011 vyjádřil tak, že považuje za chybné znění otázky, kterou žalovaný položil znalci, žalobce namítl skutečnost, že nebyl k formulaci zadání znalci přizván. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost znaleckého posudku pro neurčitost dne, ke kterému znalecký posudek plynovod posuzuje, dále jako vadu žalobce vidí skutečnost, že se nerozlišují jednotlivé věci – stavby a neposuzují se individuálně, dále žalobce namítl skutečnost, že znalec staví svůj odborný názor na právní kategorizaci a právním posouzení a že znalec vyšel z nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť nezohlednil skutečné technické provedení. Žalobce považuje znalecký posudek za vadný, proto dle jeho názoru nemůže být podkladem pro rozhodování. I pokud by byl bezvadný, je pouze jedním z důkazů, žalovaný se musí zabývat žalobcem poskytnutými předchozími důkazy, tyto byly opomenuty. Žalobce ve vyjádření dále uvedl, že postup žalovaného považuje za nezákonný, neboť mu nebyla dána možnost klást znalci otázky, vyjádřit se k posudku, případně aby mohl předložit znalecký posudek revizní. Výslovně požádal, aby se správce daně vypořádal s jeho námitkami k posudku. K tomuto vyjádření žalobce doložil klad potrubí, kolaudační rozhodnutí o povolení užívání částí plynovodu, technickou zprávu STL plynovodu a přípojky, výpis materiálu a fotografie části plynovodu. Odvolání žalobce bylo žalovaným dne 15. 11. 2011 zamítnuto, když žalovaný se předně domnívá, že předmětné plynárenské zařízení, které bylo k datu převodu již technologicky napojeno na funkční distribuční soustavu a byl jím

dopravován zemní plyn, je třeba posuzovat jako nedílnou součást jednoho celku, tj. souboru, který tvoří různé relativně samostatné části vzájemně propojené, z nichž některé jsou spojeny se zemí pevným základem a k nimž náleží další stavby jako jejich součásti či příslušenství, aby mohly jako celek sloužit svému účelu. Dle žalovaného z technického hlediska lze vybudovat odděleně relativně samostatnou část, ale aby tato samostatná část plnila svůj účel, musí být napojena na existující funkční celek. Následně již nemůže být osamocena, nemá-li dojít ke zmaření účelu, ke kterému slouží. Proto je úplatný převod vlastnictví takovýchto nemovitostí předmětem daně z převodu nemovitostí, když základem daně je podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, cena sjednané nemovitosti včetně všech součástí a příslušenství.

Podle § 2 odst. 2 písm. b) bod 12 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona (dále jen „energetický zákon“), plynovým zařízením je zařízení pro výrobu a úpravu plynu, zásobníky plynu, zásobníky zkapalněných plynů, plynojemy, plnírny, zkapalňovací, odpařovací, kompresní a regulační stanice, nízkotlaké, středotlaké, vysokotlaké a přímé plynovody, plynovodní přípojky, těžební plynovody, odběrná plynová zařízení, související technologická zařízení.

Podle § 66 odst. 2 věty druhé energetického zákona vlastníkem přípojky je ten, kdo uhradil náklady na její zřízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se předně neztotožňuje se závěrem žalovaného, že převod plynárenského zařízení byl předmětem kupní smlouvy jako jeden celek, který jako takový podléhá dani z převodu nemovitostí, že, jak uvedl, je plynárenské zařízení nedílnou součástí celku, tj. souboru, který tvoří různé relativně samostatné části vzájemně propojené, z nichž některé jsou spojeny se zemí pevným základem, jak bylo zjištěno znaleckým posudkem, a k nimž náleží další stavby jako jejich součásti či příslušenství, aby mohly jako celek sloužit svému účelu.

Soud se na rozdíl od žalovaného domnívá, že je nutné plynovod a každou plynovodní přípojku posuzovat pro účely daně z převodu nemovitostí samostatně a samostatně určit, zda každá jednotlivě je spojena se zemí pevným základem či nikoli, a podle toho následně stanovit daň z převodu nemovitostí pouze z hodnoty těch plynovodů a plynovodních přípojek, které budou shledány nemovitostmi.

V posuzovaném případě je z kupní smlouvy nepochybné, že plynovodem je dodáván plyn více plynovým přípojkám, když každá z přípojek může být předmětem prodeje samostatně, jak vyplývá z ustanovení § 66 odst. 2 věty druhé energetického zákona, může tedy být samostatným předmětem právních vztahů. Skutečnost, že plynovodní přípojky byly převedeny jednou kupní smlouvou, z nich nečiní jeden celek a nezpůsobuje jiný právní režim věci. Jedná se tak o soubor převáděných věcí, kdy pro účely daně z převodu nemovitostí je třeba posoudit každou z jednotlivých věcí samostatně, tzn. u každé z jednotlivých samostatně převoditelných věcí určit, zda se jedná o věc movitou či nemovitost.

Pokud by soud aproboval závěry žalovaného, znamenalo by to, ad absurdum, že jediná betonová patka ukotvující plynovodní přípojku ve svažitém terénu by z jinak v zemi volně loženého plynárenského zařízení celého města učinila nemovitost a její převodce by byl povinen v případě komplexního převodu celého zařízení odvést daň z převodu nemovitostí z hodnoty celé rozsáhlé distribuční sítě. Takový názor nelze přijmout. Z logiky věci by pak navíc nepochybně docházelo k případům, kdy by byly převody jednotlivých částí zařízení činěny samostatnými smlouvami, aby převodci takto snížili konečnou výši vyměřené daně.

Podle ustanovení § 95 odst. 3 daňového řádu je-li vyžádán správcem daně znalecký posudek, je daňový subjekt, v jehož věci má být znalecký posudek podán, povinen při jeho vypracování s ustanoveným znalcem spolupracovat. Pokud je k vypracování znaleckého posudku potřebná součinnost dalších osob, může jim správce daně rozhodnutím uložit tuto povinnost, a to v rozsahu nezbytném pro vypracování znaleckého posudku; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

Podle ustanovení § 95 odst. 4 daňového řádu je-li ve věci daňového subjektu prováděn výslech znalce, má daňový subjekt právo být tomuto výslechu přítomen a klást znalci otázky týkající se podávaného znaleckého posudku. O tom, že bude prováděn výslech znalce, správce daně daňový subjekt včas vyrozumí.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle ustanovení § 93 odst. 1 daňového řádu jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.

K procesním námitkám žalobce soud uvádí, že co se týče samotného zadání otázky znalci, tato jako taková je přípustná, neboť znalec byl dotazován na existenci stavebně technického ukotvení v zemi a nikoli, jak namítá žalobce, na právní posouzení, tedy zda jde v případě převáděného plynárenského zařízení o věc movitou či nemovitou. Tento závěr si žalovaný učinil až na základě skutkových závěrů znalce o tom, že určité části plynárenského zařízení jsou pevně spojeny se zemí. Ve světle právního názoru soudu je však zřejmé, že takto položená otázka je pro rozhodnutí ve věci nedostatečná.

K námitce žalobce, že znalec nebyl k jeho námitkám vyslechnut, soud uvádí, že z výkladu ustanovení § 95 daňového řádu vyplývá, že v daňovém řízení je pravidlem písemné podávání znaleckých posudků, výslech znalce není obligatorní. Až pokud k němu správní orgán ať již z vlastní iniciativy nebo na návrh daňového subjektu přistoupí, má daňový subjekt právo být tomuto výslechu přítomen a klást znalci otázky týkající se podávaného znaleckého posudku. Ze správního spisu žalovaného se nepodává, že by žalobce výslech znalce navrhoval. Žalobce toliko

výslovně žádal, aby se správní orgán vypořádal s jeho námitkami k posudku. Námitky, které žalobce k již vyhotovenému znaleckému posudku ve svém vyjádření ze dne 25. 5. 2011 podal, musí být nepochybně vypořádány, což žalovaný ve svém rozhodnutí učinil na straně 7 až 10, když se konkrétně zabýval každou námitkou žalobce.

K námitce žalobce týkající se způsobu hodnocení jím předložených jednotlivých důkazů a znaleckého posudku soud konstatuje, že žalovaný je nepochybně vázán zásadou volného hodnocení důkazů (ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu). Tato zásada ho však neopravňuje k libovůli v jeho postupu, je povinen přihlídnout ke všemu, co vyšlo při správě daní najevo, je povinen se vypořádat se všemi skutečnostmi bez ohledu na to, zda svědčí ve prospěch, či neprospěch daňového subjektu, a žádné důkazy neopominout, či dokonce vědomě nezatajit. V případě, že některé důkazy nebyly provedeny, musí být součástí hodnocení důkazů i závěr a odůvodnění o tom, proč tomu tak je. Důkaz znaleckým posudkem má správní orgán hodnotit jako každý jiný důkaz, byť nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů. Musí tedy vyhodnotit závěry znaleckého posudku s ostatními provedenými důkazy, a pokud by mezi nimi byly rozpory, je povinen tyto vypořádat, ať již písemným doplněním znaleckého posudku či výslechem znalce. I takto mohou být rozpory odstraněny, není tak správný názor žalovaného, který vyjádřil ve svém rozhodnutí na str. 11, že *poukazované vady znaleckého posudku může prokázat pouze znalecký posudek jiný, popř. jiné dva, které by představovaly převažující názor technické povahy.*

Obecné vyjádření žalovaného, že *posoudil důkazní prostředky, které daňový subjekt doložil, i když bez většího ovlivnění zastávaného názoru* (strana 5 rozhodnutí žalovaného), je bez uvedení konkrétních provedených důkazů a konkrétních závěrů nedostatečné. Naopak soud hodnotí jako dostatečné vypořádání žalobcem předložených listin na str. 9 rozhodnutí žalovaného pod bodem 5, neboť žalovaný podrobně konfrontoval tyto listiny se závěry znaleckého posudku. Není tak pravdou, že by se žalovaný k důkazům předloženým žalobcem nevyjádřil, že by tyto důkazy opomenul. Pokud žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného či považoval tyto závěry za nedostatečné, musel by své námitky konkretizovat, tedy přesně uvést, s jakou argumentací žalovaného ohledně jím předložených listin nesouhlasí. Takto je jeho námitka přezkoumatelná soudem pouze v obecné rovině.

Z výše uvedeného důvodu krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

1) zaplacený soudní poplatek	3.000 Kč
2) náklady právního zastoupení advokátem:	
α) odměna advokáta ve výši 2.100 Kč bez DPH / úkon, při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012:	
1) příprava a převzetí věci	§ 7 bod 5,
§ 9 odst. 3 písm. f)
vyhl. č. 177/1996 Sb.
ve znění do 31.12.2012
2) sepis žaloby	4.200 Kč

β)	odměna advokáta ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon, při poskytnutí těchto úkonů právní služby: 1) účast u dnešního jednání	§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od 1.1.2013	3.100 Kč
γ)	pašální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. α) – β)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
δ)	cestovné advokáta k soudu a zpět, při použití osobního automobilu, ujetí 136 km, základní náhradě 3,70 Kč/km, spotřebě 9,33 l Naturalu 95 / 100 km, ceně paliva 35,7 Kč/l	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 1 písm. b), § 4 písm. a) vyhl. č. 435/2013 Sb.	503,20 Kč 453 Kč
ζ)	náhrada za promeškaný čas 100 Kč za každou započatou půlhodinu 0,5 h x 4	§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. 177/96 Sb.	400 Kč
ε)	DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - ζ)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	2.006,8 Kč
<i>Celkem</i>			<i>14.563,00 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Soud nepřiznal žalobci náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v tomto svém návrhu nebyl žalobce úspěšný. Odměnu advokáta přiznal soud vždy podle právní úpravy účinné v době poskytnutí úkonu. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 27. června 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu